

שנה לאמא מאי 2025

הייתי רוצה לכתוב לאמא אך זה ממש מוזר לי לדבר אליה. בליבי יש לנו קצת שיחות אך אני מרגישה שנכון לי גם לדבר עליה והיא הרי בכל מקום אז גם את זה היא שומעת...

שנה חלפה מאז שנפרדנו. זה עדיין כל כך מוזר ובלתי נתפס שאת, היא לא פה. כשאני חוזרת מהעבודה אני חושבת הנה עכשיו זה הזמן להתקשר, כשאני כועסת או ממש שמחה, או אחרי איזה סקופ או בשורה זה גם הדבר הראשון שהייתי עושה- משתפת אותך. אותה.

החוסר באמת מורגש בכל רגע ורגע – בשיחות היומיומיות שכבר אינן, בעצות שהיינו מבקשים, ברגעים הקטנים שבהם היינו עולים אליה לרגל. לאמא היה חלק כל כך משמעותי וחשוב בכל רגעי החיים שלנו הקטנים ביותר וכמובן הגדולים שבהם. זה מדהים איך היא הצליחה לעשות את זה, להיות עבור ארבעת ילדיה דמות כל כך מעורבת, משמעותית, חיה כל כך, נוכחת! זה עוד יותר מדהים שהיא עשתה

זאת בטבעיות כזאת, בלי להתאמץ ובלי ללחוץ, בלי לנדנד (היה לה משפט כזה קבוע "אני לא רוצה לנדנד לה או לו") ועדיין אנחנו נמשכנו וצרכנו את השיחות האלה ממש כמו צינור חמצן שהיה מחובר בינינו.. וכך גם ילדינו, הנכדים. תמיד צחקת ואמרת אני לא מהסבתות שמתגעגעות לנכדים, אין לי איזה כמיהה לעשות בייבי סיטר וכאלה ויחד עם זה, שוב בלי להתאמץ, קיבצת אותם סביבך, הרעפת עליהם טונות של אהבה (ואוכל) בדרכך ויצרת קשרים נדירים עם כל אחד ואחת מהם. והפעלתנות, היצירתיות, הסקרנות, ידי הזהב, הנדיבות, רוחב הלב, הבישול על רגל אחת, תאוות החיים, תעצומות הנפש... אדם נדיר, אמא נדירה. תמיד ידענו אך בכל יום שעובר אני מבינה את זה יותר. (ואם יש לי כעס כלפיך זה על זה שלא הורשת לי אפילו קמצוץ מכל זה, זה ממש לא צודק אך אני עוד מנסה לעבוד על עצמי, בהשראתך).

ובהמשך לכל זה, הנוכחות שלך בחיינו, גם בהיעדרך, היא מפליאה בעוצמתה. את נמצאת בכל מקום ובכל רגע. אמנם זה הופך את החוסר לגדול יותר והגעגוע לעתים חונק וכואב אך זה גם נותן הרבה נחמה וכוח. את איתנו ובתוכנו לתמיד.

זכינו באמא, בסבתא, הכי משוגעת והכי מדהימה שיש בעולם! זר לא יבין זאת. מי שמכיר אותך בהחלט כן! זכינו ביצירה הגדולה שלך ושל אבא במשפחה המדהימה שלנו, המורחבת והיפה. זכינו בקשרים חזקים וקרובים, זכינו בתקשורת פתוחה וטובה, זכינו בכיף של להיות יחד ובמלא רגעים של צחוק... זוהי מורשתך ואנחנו ממש לא צריכים להתאמץ לקיים אותה. היא חייה וקיימת בנו, בזכותך!

